

**VSDTP(b):n PIETARIN
KAUPUNKIKONFERENSSI⁵⁸**

**HUHTIKUUN 14—22
(HUHTIKUUN 27—TOUKOKUUN 5 pnd 1917)**

I

ALUSTUS NYKYISESTÄ AJANKOHDASTA
 JA VÄLIAIKAISEEN HALLITUKSEEN SUHTAUTUMISESTA
 HUHTIKUUN 14 (27) pnä

Me olemme määritelleet jo ennakoita paljon tarkemmin kuin muut puolueet poliittisen linjan, joka on saanut vahvistuksensa päätöslauselmissa. Elämä on johtanut meidät aivan uuteen tilanteeseen. Perusvirhe, jonka vallankumoukselliset tekevät, on se, että he katsovat taaksepäin, entisiin vallankumouksiin. Elämä taas tarjoaa kovin paljon uutta, mikä on liitettävä tapahtumien yleiseen ketjuun.

Vallankumouksen liikkeellepanevat voimat olemme määritelleet aivan oikein. Tapahtumat ovat todistaneet oikeiksi meidän vanhat bolshevistiset määritelmämme, mutta onnettomuutemme on se, että toverit ovat halunneet jäädä „vanhoiksi” bolshevikeiksi. Joukkoliikehtimistä on ollut vain proletariaatin ja talonpoikaiston keskuudessa. Länsi-Euroopan porvaristo on aina ollut vallankumousta vastaan. Sellainen on asiointi, johon olemme totuneet. On kuitenkin käynyt toisin. Imperialistinen sota on jakanut Euroopan porvariston kahtia, ja tämä on aiheuttanut sen, että Englannin ja Ranskan kapitalisteista on tullut imperialististen tarkoitusperien vuoksi Venäjän vallankumouksen kannattajia. Englannin kapitalistit ovat solmineet suorastaan salaliiton Gutshkovin, Miljukovin ja armeijan ylimmän päällystön kanssa. Englannin ja Ranskan kapitalistit ovat asettuneet vallankumouksen puolelle. Eurooppalaiset sanomalehdet ovat tiedottaneet useista tapauksista, jolloin Englannin ja Ranskan lähettäjä ovat matkustaneet neuvottelemaan Gutshkovin kaltaisten „vallankumouksellisten” kanssa. Hän on vallankumouksen odottamaton liittolainen. Tämä on johtanut siihen, että vallankumous suoritettiin toisin kuin kukaan saattoi odottaakaan. Me saimme

liittolaisia myöskin Englannin ja Ranskan kapitalisteista emmekä ainoastaan Venäjän porvaristosta. Kun puhuin tätä samaa ulkomailla pitämässäni referaatissa *, niin eräs menshevikki sanoi minulle, että olimme olleet väärässä, koska muka osoittautui, että porvaristo oli vallankumouksen menestykselle tarpeellinen. Vastasin hänelle, että se oli „välttämätöntä” vain sitä varten, että vallankumous voitti kahdeksassa päivässä. Olihan Miljukov julistanut jo ennen vallankumousta, että jos voitto käy vallankumouksen kautta, niin hän on voittoa vastaan. Näitä Miljukovin sanoja ei saa unohtaa.

Siis vallankumouksen ensimmäinen vaihe kehittyi toisin kuin kukaan oli odottanut. Bolshevikit vastasivat kysymykseen „isänmaan puolustamisen” mahdollisuudesta: jos voittaa porvarillis-shovinistinen vallankumous („Sotsial-Demokrat”⁵⁹ № 47), niin isänmaan puolustaminen on siinä tapauksessa mahdotonta **. Tilanteen erikoisuutena on kaksoisvalta. Ulkomailla, jonne ei saada ainoatakaan „Retshia” vasemmistolaisempaa sanomalehteä ja jossa englantilais-ranskalaiset porvarilliset lehdet puhuvat täysi-valtaisesta Väliaikaisesta hallituksesta sekä „kaaoksesta” työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston ominaisuudessa, ei ole kenelläkään tarkkaa käsitystä kaksoisvallasta. Vasta täällä perillä saimme tietää, että työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto on luovuttanut vallan Väliaikaiselle hallitukselle. Työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto on proletariaatin ja sotilaiden diktatuurin toteutuma; viimeksi mainittujen joukossa on enemmistö talonpoikia. Se juuri onkin proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuria. Mutta tämä „diktatuuri” on tehnyt sopimuksen porvariston kanssa. Juuri tässä onkin tarpeen „vanhan” bolshevismiin tarkistus. Muodostunut tilanne osoittaa, että proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuri on punoutunut yhteen porvariston vallan kanssa. Tilanne on erittäin omalaatuinen. Ei ole ollut sellaisia vallankumouksia, joissa vallankumouksellisen proletariaatin ja talonpoikaiston edustajat, joiden käytettävissä on aseet, olisivat solmineet liiton porvariston kanssa, saatuaan vallan olisivat luovuttaneet sen porvaristolle. Porvaristolla on käytettävissään

* Ks. Teokset, 23. osa, s. 363. *Toim.*

** Ks. Teokset, 21. osa, s. 400. *Toim.*

pääoman voima ja järjestyneisyyden voima. On suorastaan ihmeteltävää, että työväki osoittautui sentään kyllin järjestyneeksi. Porvarillinen vallankumous Venäjällä on päätynyt, mikäli valta on joutunut porvariston käsiin. Tässä „vanhat bolshevikit” väittävät: „se ei ole päätynyt — ei ole proletariaatin ja talonpoikien diktatuuria”. Mutta työläisten ja sotilaiden Neuvosto onkin sitä diktatuuria.

Agraariliike saattaa kehittyä kahtalaista tietä. Talonpojat ottavat maan, mutta maaseudun proletariaatin ja varakkaiden talonpoikien välistä taistelua ei sytykään. Se on kuitenkin vähemmän luultavaa, sillä luokkataistelu on väistämätöntä. Kun toistetaan nyt sitä, mitä me puhuimme vuonna 1905, eikä puhuta maaseudulla tapahtuvasta luokkataistelusta, niin se on proletariaatin asian kavaltamista.

Jo nyt huomaamme talonpoikien monien edustajakokousten päätöksissä ajatuksen, että agraarikysymyksen ratkaisussa on odotettava Perustavaan kokoukseen saakka,— se merkitsee kadettien puolelle kallistuvan varakkaan talonpoikaiston voittoa. Talonpojat jo ottavat maata. Sosialistivallankumoukselliset pidättelevät heitä kehottaen odottamaan Perustavaan kokoukseen asti. Vaatimus maan ottamisesta heti on yhdistettävä batrakkien edustajain Neuvostojen muodostamisen propagointiin. Porvarillisdemokraattinen vallankumous on päätynyt. Agraariohjelmaa on toteutettava uudella tavalla. Sama suuromistajien ja pienomistajien välinen valtataistelu, jota täällä parhailaan käydään, tulee tapahtumaan maaseudullakin. Pelkkä maa ei vielä riitä talonpojille. Hevosettomien lukumäärä on suuresti lisääntynyt. Nykyään vain me kehitämme agraarivallankumousta ja sanomme talonpojille, että he ottaisivat maan heti. Maa on otettava järjestyneesti. Omaisuutta ei saa turmella. Agraariliike on siis vain ennakkonäkemyks, muttei tosiasia. Marxilaisten tehtävänä on selittää talonpojille kysymystä agraariohjelmasta; sen painopiste on siirrettävä batrakkien edustajain Neuvostoon. Mutta pitää olla valmiina siihen, että talonpoikaisto saattaa yhtyä porvaristoon, niinkuin on tehnyt työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto. Agraariliikettä täytyy siis yhä kehittää. Varakas talonpoikaisto kallistuu luonnollisesti porvariston puoleen, Väliaikaisen hallituksen puoleen. Se saattaa joutua Gutshkovia oikeammalle.

Toistaiseksi on toteutettu porvarillisen vallan voitto. Talonpoikien taloudellinen asema erottaa heidät tilanherroista. Talonpojat eivät tarvitse oikeuksia maahan. He tarvitsevat batrakkien edustajain Neuvostoja. Ne, jotka neuvovat talonpoikia odottamaan Perustavaa kokousta, petkuttavat heitä.

Meidän tehtävänämmä on luokkalinjan erottaminen pikkuporvarillisesta suosta: porvaristo tekee mainiosti tehtävänsä, se antaa millaisia lupauksia hyvänsä, mutta teoissa harjoittaa omaa luokkapolitiikkaansa.

Työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostoissa voimaisuus on sellainen, että valta luovutetaan Väliaikaiselle hallitukselle, mutta sosialistit itse rajoittuvat toimimaan „kontaktikomiteoissa”. Tämä hallitus on tosin kokoonpantu luokkansa parhaista, luottamusta nauttivista henkilöistä, mutta kuitenkin se edustaa tietynlaista luokkaa. Pikkuporvaristo on kokonaan antautunut näiden miesten valtaan. Ellemme erota proletariaatin linjaa erilleen, niin kavalamme proletariaatin asian. Porvaristo pysyy vallassa joko petkutuksen tai väkivallan avulla. Nyt vallitsee imartelu ja petkutus, ja se tuudittaa vallankumousta uneen. Porvaristo tekee myönnytyksiä vain toisarvoisissa asioissa. Pääasiassa (agraarikumouksessa) se ei tee mitään. Ken ei näe, että Venäjällä, paitsi bolshevikkien keskuudessa, vallitsee pelkkä vallankumouksellinen puolustuskanta, että se on päässyt voitolle kaikkialla, hän ei näe tosiasioita, ja tämä vallankumouksellinen puolustuskanta on kaikista sosialistisista periaatteista luopumista suurpääoman rosvomaisten intressien hyväksi, joita peitellään korulauseilla „isänmaan puolustamisesta”, se on asemien luovuttamista pikkuporvaristolle. Puhuessani „rehellisestä” vallankumouksellisen puolustuskannan edustajien joukosta en tarkoittanut moraalista kategoriaa, vaan luokkamääritelmää. Työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostoissa edustettuina olevia luokkia ei ryöstösota kiinnosta. Euroopassa asia on toisin. Siellä kansaa sorretaan, mitä opportunistisimpiakin pasifisteja vainotaan usein enemmän kuin meitä, pravdalaisia. Meillä taas työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto toteuttaa vallankumouksellista puolustuskantaansa nojautuen joukkojen luottamukseen eikä väkivaltaan. Eurooppa on kauttaaltaan sotilasvankilana. Pääoma hallitsee siellä julmasti. Kaikkialla Euroopassa porvaristo on

kukistettava eikä sitä ole suostuteltava. Venäjällä sotilaat ovat aseissa: he ovat itse antaneet rauhallisesti pettää itseään suostuen muka vain „puolustautumaan” Vilhelmiä vastaan. Siellä, Euroopassa, ei ole „rehellistä” vallankumouksellista puolustuskantaa niinkuin on Venäjällä, jossa kansa on luovuttanut vallan porvaristolle tietämättömyydessään, piintyneisyydessään, tottuneena sietämään keppiä, perinnäistavan vuoksi. Steklov ja Tshheidze ovat sanoissa johtajia, mutta teoissa he ovat porvariston hännänkantajia; hyveistään, marxilaisuuden tuntemuksesta y.m. huolimatta he ovat poliittisesti kuolleita. Meillä valta on puolustuskannalla olevien sotilaiden hallussa. Kapitalistien objektiivinen luokka-asema on eri asia. He käyvät sotaa itseään varten. Sotilaat ovat proletaareja ja talonpoikia. Se on jo toinen asia. Ovatko he kiinnostuneita Konstantinopolin valtauksesta? Eivät, heidän luokkaetunsa ovat sotaa vastaan! Juuri sen vuoksi heidät voidaan valistaa, saada muuttamaan kantansa. Poliittisen tilanteen perusvaatimus on nyt siinä, että osataan selittää joukoille totuus. Ei saa luulla, että me „nojaamme” vallankumouksellisiin joukkoihin y.m.,— ei saa, niin kauan kuin emme ole onnistuneet selittämään sotilaille ja valveutumattomille joukoille, mikä merkitys on tunnuksella „alas sota”.

Mitä on työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvosto? Sen luokkamerkityksenä on välitön valta. Meillä ei tietenkään ole täydellistä poliittista vapautta. Mutta sellaista vapautta kuin Venäjällä ei ole nykyään missään. „Alas sota” ei merkitse pistimen pois heittämistä. Se merkitsee vallan siirtämistä toisen luokan käsiin. Tämän selittäminen on koko nykyisen asenteen painopisteenä. Blanquilaisuus oli sitä, että se pyrki kaappaamaan vallan nojautuen vähemmistöön. Meillä asia on aivan toisin. Me olemme vielä vähemmistönä, me käsitämme, että on saatava puolellemme enemmistö. Päinvastoin kuin anarkistit, me tarvitsemme valtiota sosialismiin siirtymistä varten. Pariisin Kommuuni antoi meille mallinäytteen työläisten edustajain Neuvoston tyyppisestä valtiosta, järjestyneiden ja aseistettujen työläisten välittömästä vallasta, työläisten ja talonpoikain diktatuurista. Neuvostojen osuus, tällaisen diktatuurin merkitys on vastavallankumousta vastaan järjestetyssä väkivallassa, vallankumouksen saavutusten suojelemisessa enemmistön etuja silmälläpitäen, enemmistöön

nojautuen. Valtiossa ei voi olla kaksoisvaltaa. Edustajain Neuvostot ovat sellainen valtiotyyppe, jossa ei voi olla poliisia. Siinä kansa itse hallitsee itseään, monarkiaan palaaminen on tällöin mahdotonta. Armeijan ja kansan täytyy sulautua yhteen — juuri siinä on vapauden voitto! Kaikkien on osattava käyttää aseita. Vapauden säilyttämiseksi on välttämätöntä koko kansan aseistaminen — juuri siinä on kommuunin olemus. Me emme ole anarkisteja, jotka kieltävät valtion järjestämisen, s.o. väkivallan yleensä ja varsinkin itse järjestyneiden ja aseellisten työläisten valtion järjestämisen, valtion järjestämisen heidän Neuvostojensa kautta. Elämä on punonut proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin yhteen porvariston diktatuurin kanssa. Seuraava aste on proletariaatin diktatuuri, mutta proletariaatti ei ole vielä kyllin järjestynyt ja valistunut, sitä täytyy valistaa. Tällaisia työläisten ja muiden edustajien Neuvostoja pitää olla kaikkialla valtakunnassa, se on elämän vaatimus. Muuta tietä ei ole. Se onkin Pariisin Kommuuni! Työläisten edustajain Neuvosto ei ole ammatillinen järjestö, kuten porvaristo tahtoo. Kansa suhtautuu asiaan toisin ja oikeammin: kansa pitää sitä valtana. Kansa näkee, että ulospääsynä sodasta on työläisten edustajain Neuvostojen voitto. Nämä Neuvostot ovatkin se valtiotyyppe, jonka vallitessa voidaan kulkea sosialismia kohti. Kun vallan kaappaa ryhmä, niin se ei vielä ole paljon. Venäjän vallankumous on nousnut korkeammalle asteelle, jolloin ei voi olla muuta valtaa kuin Neuvosto, ja sitä porvaristo pelkää. Niin kauan kuin Neuvostot eivät ole ottaneet valtaa, me emme sitä ota. Ja elävän voiman on sysättävä Neuvostot valtaan. Muuten emme pääse sodasta, jota kapitalistit käyvät pettäen kansaa. Kaikki maat ovat perikadon partaalla; se täytyy käsittää; ei ole muuta ulospääsyä kuin sosialistinen vallankumous. Hallitus on kukistettava, — mutta sitä eivät kaikki ymmärrä oikein. Jos Väliaikaisen hallituksen valta nojaa työläisten edustajain Neuvostoon, niin tuota valtaa ei saa „muutta mutkitta” kukistaa. Se voidaan ja täytyy kukistaa valloittamalla enemmistö Neuvostoissa. Joko eteenpäin, työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostojen kaikkivaltaan, tai takaisinpäin, imperialistiseen sotaan — muuta tietä ei ole. Kautsky kielsi vallankumouksen mahdollisuuden sodan aikana. Elämä on jo kumonnut hänen mielipiteensä.

Mitä tulee pankkien valtiollistamiseen ja niiden kontrollointiin, niin taloudellisesti se on mahdollista, taloudellisesti sitä ei mikään estä, koska valta on työväen käsissä. On ymmärrettävää, että kun proletariaatin tehtävät käsitetään näin, niin „puolustuskantalaisten” kanssa yhtymisestä ei saa olla puhettakaan.

Puolueen uudesta nimestä: sana „sosialidemokratia” on väärä, tieteellisesti virheellinen. Marx ja Engels myönsivät sen monta kertaa. Kun he kuitenkin „sietivät” tuota sanaa, niin vain sen vuoksi, että vuoden 1871 jälkeen oli erikoinen tilanne: tarvittiin *hidasta* kansanjoukkojen valmennusta, vallankumous ei ollut päiväjärjestyksessä. Demokratia on samoin valtio, mutta jo Pariisin Kommuuni nousi korkeammalle asteelle. Ja nyt on koko maailman ratkaistavaksi asetettu käytännöllinen tehtävä: sosialismiin siirtyminen. Sosialidemokraatti Plehanov ja muut sosialishovinitit koko maailmassa ovat kavaltaneet sosialismin. Puolueemme nimeksi on otettava „Kommunistinen puolue”.

*Lyhyt selostus on julkaistu
toukokuun 8 (huhtikuun 25) pnä 1917
„Pravda” lehden 40. numerossa*

*Julkaistu ensi kerran täydellisesti
v. 1925 kirjassa*

*„VSDTP(b):n Pietarin kaupunki-
konferenssi ja Yleisoenäläinen
konferenssi, huhtikuu 1917”*

*Julkaistaan koneella kirjoitetun
pöytäkirjajäljennöksen mukaan*

2

LOPPULAUSUNTO
ALUSTUKSEEN NYKYISESTÄ AJANKOHDASTA
HUHTIKUUN 14 (27) pnä

Mielipiteiden vaihto osoitti, että puuttuu yksimielisyyttä. Kaikkiin kysymyksiin en voi vastata.

Vanhasta bolshevismista. Kalinin puolsi vanhaa bolshevismia. Mutta hän tuli myös siihen johtopäätökseen, että nykyinen taktiikkamme on oikea. Toinen mielipide — eniten on ilmennyt kallistumista pikkuporvariston taktiikan kannalle.

Ikivanha sanonta: vallankumous on vietävä loppuun saakka; entä millainen vallankumous? Objektiivinen tilanne oli vuonna 1905 tällainen: proletariaatti ja talonpoikaisto olivat ainoa vallankumouksellinen aines, kun taas kadetit kannattivat monarkiaa. Puolustuskanta on nykyään talonpoikain siirtymistä pikkuporvarillisen taktiikan kannalle. Vallankumouksen vieminen loppuun saakka menettää tällöin merkityksensä. Vallankumous on yhdistänyt pikkuporvariston ja muut vallankumoukselliset ainekset puolustuskannan pohjalla.

Proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin tulevaisuus. Puolustuskannalla oleva pikkuporvarillinen talonpoikaisto saattaa kannattaa monarkiaa.

Bolshevismiin linjasta juontuu uusi linja. Pikkuporvaristo ja suurporvaristo ovat liittyneet yhteen. Me pidämme lähtökohtana luokkaetujen erilaisuutta. Batrakkitalonpoikien täytyy vastustaa imperialistista sotaa. Omistaja-talonpojat ovat puolustuskannalla.

Puolustuskanta on osoittanut, että pikkuporvaristo on loitonnut työväenluokasta ja siirtynyt suurporvariston

puolelle. Köyhä talonpoika, joka ansaitsee osan elatuksestaan tekemällä työtä kaupungeissa, ei tätä sotaa tarvitse. Tämän luokan täytyy olla sodan vastustaja.

Vanha bolshevismi on hylättävä. Pikkuporvariston ja palkkaproletariaatin linja on erotettava toisistaan. Fraasit vallankumouksellisesta kansasta sopivat Kerenskille, mutta eivät vallankumoukselliselle proletariaatille. Ei ole suuri ansio olla vallankumousmiehinä, vaikka vain demokraattienakin, kun Nikolai on potkittu pois. Vallankumouksellinen demokratia ei kelpaa mihinkään; se on fraasi. Se verhoaa luokkaetujen ristiriitoja eikä paljasta niitä. Bolshevikin on avattava työläisten ja talonpoikien silmät näkemään näiden ristiriitojen olemassaolo eikä hämättävä niitä. Jos imperialistinen sota lankeaa taloudellisena taakkana proletariaatin ja talonpoikien hartioille, niin nämä luokat nousevat varmasti tuota sotaa vastaan.

Työläisten, sotilaiden ja talonpoikien edustajain Neuvostojen verkosto — se on nykyhetken tehtävä. Paikallisten itsehallintoelinten verkosto alkaa jo ulottua kautta koko Venäjän. Kommuuni voi olla myös itsehallintoelinten muodossa. Poliisin ja vakinaisen armeijan lakkauttaminen, koko kansan aseistaminen — kaiken tämän voi toteuttaa paikallinen itsehallinto. Otin työläisten edustajain Neuvoston vain sen vuoksi, että se on jo olemassa.

Sanotaan, että „on valloitettava” proletariaatti. Sitä tekevät Tshheidze, Väliaikainen hallitus ynnä muut puhuessaan heliseviä sanoja vallankumouksellisesta demokratiasta. Bolshevikin on osattava tehdä ero proletariaatin ja pikkuporvariston välillä, mutta sanat „vallankumouksellinen demokratia” ja „vallankumouksellinen kansa” on jätettävä Kerenskille. Venäjän demokratia on luonteeltaan imperialistista. Sanotaan, että me rajoitamme toimintamme kulttuuritoimintaan. Se ei ole totta. Kun hyväksytään päätöslauselmia Perustavasta kokouksesta y.m., niin se merkitsee proletariaatin „valloittamista”.

Oikeata toimintaa on vakinaisen armeijan, virkamiehistön ja poliisin lakkauttaminen sekä koko kansan aseistaminen.

Perustava kokous ei tukahduta vallankumousta, koska tuosta kokouksesta ei nykyisin kuulu mitään eikä kukaan aio sitä kutsua koolle. Sen koollekutsumista saattavat „vaatia” eserrät.

Sota on maailman sotaa. Sitä käyvät tietyt luokat, ja se on pankkipääoman aiheuttama. Siitä voidaan tehdä loppu siirtämällä valta toisen luokan käsiin. Vallan pysyessä hallitsevien luokkien käsissä rauha ei voi muuttaa mitään.

Proletariaatille on osoitettava, miten konkreettisia toimenpiteitä toteuttaen pitää viedä vallankumousta eteenpäin. Vallankumouksen eteenpäinvieminen merkitsee itsehallinnon oma-aloitteista toteuttamista. Demokratian kasvu ei haittaa itsehallintoa, vaan täyttää tehtäviämme. Sota voidaan lopettaa vain siirtämällä valta toisen luokan käsiin — ja Venäjä on päässyt hyvin lähelle sitä — muttei suinkaan kaikkien maiden kapitalistien välirauhalla, joka saavutetaan tukahdutettujen kansojen vaihtamisen avulla. Kommuuni sopii talonpoikaistolle varsin hyvin. Kommuuni merkitsee täydellistä itsehallintoa sekä sitä, ettei ole mitään valvontaa ylhäältä käsin. Yhdeksän kymmenesosaa talonpoikaistosta suostuu varmasti siihen.

Porvaristo saattaa suostua maan kansallistamiseen, jos talonpojat ottavat maan. Proletaarisena puolueena meidän on sanottava, että maa yksin ei vielä elätä. Sen muokkamiseksi on siis perustettava kommuuni. Meidän pitää olla sentralismin kannattajia, mutta tätä tehtävää toteutettaessa paikkakunnilla on hetkiä, jolloin meidän on sallittava mahdollisimman paljon aloitteellisuutta siellä. Kadetit jo toimivat kuin virkaherrat. He sanovat talonpoikaistolle: „odota Perustavaa kokousta”. Vain meidän puolueemme esittää sellaisia tunnuksia, jotka todella vievät vallankumousta eteenpäin. Työläisten edustajain Neuvostot voivat varsin hyvin pystyttää paikkakunnille kommuuneja. Herää kysymys, riittääkö proletariaatilla järjestyneisyyttä, mutta sitä ei voida laskea ennakolta, on opetettava käytännössä.

Trotskilaisuus — „ilman tsaaria ja työväen hallitus”. Se ei ole oikein. Pikkuporvaristo on olemassa, sitä ei voida pyyhkäistä pois. Mutta siinä on kaksi osaa. Sen köyhin osa kulkee työväenluokan mukana.

Sota. Sodan pasifistinen lopettaminen on utopiaa. Sota voidaan lopettaa imperialistiseen rauhaan. Sellaista rauhaa joukot eivät halua. Sota on luokan politiikan jatkoa;

jotta voitaisiin muuttaa sodan luonne, on vaihdettava hallitseva luokka.

Puolueen nimittäminen kommunistiseksi on teoreettisesti oikein. Muiden maiden vasemmistososialistit ovat perin heikkoja. Meidän on otettava aloite käsiimme.

*Julkaistu ensi kerran v. 1925 kirjassa
„VSDTP(b):n Pietarin kaupunki-
konferenssi ja Yleisvenäläinen
konferenssi, huhtikuu 1917”*

*Julkaistaan koneella kirjoitetun
pöytäkirjajäljennöksen mukaan*

3

KAKSI VALIHUOMAUTUSTA VALIAIKAISEEN HALLITUKSEEN
SUHTAUTUMISTA KOSKEVASTA PÄÄTÖSLAUSELMASTA
KÄYDYN KESKUSTELUN AIKANA
HUHTIKUUN 15 (28) p:nä

I

Eilisen keskustelun jälkeen voin rajoittaa lyhykäisiin huomautuksiin. Päätöslauselma osoittaa, missä on ulospääsy. Tilannetta ei määrää yksinomaan se, että tietyt luokat ovat edustettuina Väliaikaisen hallituksen kokoonpanossa, vaan se, että tämä hallitus nojautuu työläisten edustajain Neuvostoon. Johtopäätöksenä tästä ei ole se, että meidän on alistuttava mainitun pikkuporvariston tahtoon, vaan se, että on muodostettava erillisiä ryhmiä sysätäksemme pikkuporvaristoa eteenpäin eikä erottautuaksemme siitä. Kaiken maan ottaminen on vallankumouksellisen kansan eteenpäinmenoa. Vakinaisen sotaväen vaihtaminen miliisiin on eteenpäinmenoa.

II

Tov. Kamenev siirtyy Tshheidzen ja Steklovin politiikan kannalle. Tietysti, ellemme me sano, että Väliaikainen hallitus vitkuttaa Perustavan kokouksen koollekutsumista, niin sitä ei sano kukaan. Kaikki tahtovat käydä sotaa. Kysymys on vastavallankumouksen järjestämisestä. Vallankumousaikana valvonta on petkutusta. Vaalit voitaisiin määrätä kolmen päivän sisällä. Luettelemalla „syntejä” me annamme tarkkoja tietoja agitaatiota varten. Totuuden etsiminen kontaktikomiteasta on mahdotonta. Ilman valtaa ei voida valvoa. Päätöslauselmilla y.m. valvominen on pelkkää lorua. Valvonta on pikkuporvarilliseen illuusion uskominen, utua.

*Julkaistu ensi kerran v. 1925
kirjassa „VSDTP(b):n Pietarin
kaupunkikonferenssi ja Yleisvenäläinen
konferenssi, huhtikuu 1917”*

*Julkaistaan koneella kirjoitetun
pöytäkirjajäljennöksen mukaan*

4

**PAATOSLAUSELMA
VALIAIKAISEEN HALLITUKSEEN SUHTAUTUMISESTA**

Todeten,

1) että Väliaikainen hallitus on luokkaluonteeltaan tilanomistajien ja porvariston herruuden elin;

2) että se ja sen edustamat luokat ovat kiinteässä taloudellisessa ja poliittisessa yhteydessä venäläiseen sekä englantilais-ranskalaiseen imperialismiin;

3) että julistamaansa ohjelmaakin se toteuttaa vain vaillinaisesti ja vain vallankumouksellisen proletariaatin sekä osaksi pikkuporvariston painostuksesta;

4) että porvariston ja tilanherrain vastavallankumouksen järjestäytyvät voimat, jotka verhoavat itseään Väliaikaisen hallituksen lipulla ja joita viimeksi mainittu ilmeisesti suosii, ovat jo aloittaneet hyökkäyksen vallankumouksellisia kansanjoukkoja vastaan;

5) että Väliaikainen hallitus viivyttelee Perustavan kokouksen vaalien määräämistä, estää kansan yleistä aseistamista, vastustaa kaiken maan luovuttamista kansan haltuun, tyrkyttää sille tilanherroille otollista agrarikysymyksen ratkaisemistapaa, jarruttaa 8-tuntisen työpäivän voimaansaattamista, sallii (Gutshkovin ja kumpp.) vastavallankumouksellisen agitaation harjoittamista armeijassa, järjestää armeijan päällystön huippukerroksia sotamiehiä vastaan j.n.e.;

6) että samaan aikaan tämä hallitus nojaa nykyhetkellä Pietarin työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston luottamukseen ja tietystä määrin myös tämän Neuvoston kanssa solmittuun suoranaiseen sopimukseen, Neuvoston, joka yhdistää nykyään työläisten sekä sotilaiden, s.o. talonpoikaiston, ilmeisen enemmistön;

7) että Väliaikaisen hallituksen jokainen askel niin ulko- kuin sisäpolitiikankin alalla avaa, ei ainoastaan kaupungin ja maaseudun proletaarien ja puoliproletaarien, vaan pikkuporvaristonkin laajojen kerrosten silmät näkemään tämän hallituksen todellisen luonteen,—

konferenssi päättää, että:

1) kaiken valtiovallan siirtämiseksi työläisten ja sotilaiden edustajien Neuvostoille tai muille kansan tahtoa välittömästi ilmentäville elimille on tehtävä pitkäaikaista työtä proletaarisen luokkatietoisuuden selventämiseksi sekä liitettävä kaupungin ja maaseudun proletaarit yhteen pikkuporvariston horjuntaa vastaan, sillä vain tämä työ takaa todella koko vallankumouksellisen kansan menestyksellisen eteenpäinmenon;

2) tätä toimintaa varten on tehtävä kaikinpuolista työtä työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostoissa, lisättävä niiden lukumäärää, lujitettava niiden voimaa, tiivistettävä puolueemme proletaarisia internationalistisia ryhmiä niiden sisällä;

3) on järjestettävä tarmokkaasti omia sosialidemokraattisia voimiamme, jotta vallankumousliikkeen uusi aalto saataisiin viedyksi läpi vallankumouksellisen sosialidemokratian lipun alla.

„Pravda” № 36,
toukokuun 1
(huhtikuun 18) pnä 1917

Julkaistaan koneella kirjoitetun
pöytäkirjajäljennöksen tekstistä,
joka on tarkistettu
„Pravda” lehden tekstin mukaan

5

KAKSI VÄLIHUOMAUTUSTA KUNNALLISVAALEJA
KOSKEVASTA KYSYMYKSESTÄ KÄYDYN
KESKUSTELUN AIKANA
HUHTIKUUN 22 (TOUKOKUUN 5) pnä

I

Koska meillä on suhteelliset vaalit, niin mitäpä siis vaaliliitosta; vähemmistö on taattu. Olen jyrkästi tov. Kalininia vastaan, sillä vaaliliitto pikkuporvariston, shovinistien kanssa ei voi tulla kysymyksenäkään. Pieninkin ajatus vaaliliitosta kapitalistien tukeman pikkuporvariston kanssa on sosialismin kavaltamista. Kenen kanssa me liittoudumme, „Internationalen” julkaisijoidenko kanssa? Mutta tämä lehtihän ei ole ilmestynyt, siis emme tunne heitä. Tshheidze on pahin puolustuskannan verho. Trotski, joka julkaisee lehteä Pariisissa, ei ole sanonut loppuun asti, onko hän Tshheidzen puolesta vai tätä vastaan. Me olemme aina puhuneet Tshheidzeä vastaan, koska hän verhoaa viekkaasti shovinismia. Trotski ei ole sanonut sanottavaansa loppuun asti. Mistä me tiedämme, etteikö Larin („Internationalen” julkaisija) kannata samaa taktiikkaa?

Meidän on esiinnyttävä tietyin ohjelmin. Nyt taistelee kolme puoluetta: ensimmäinen — se on rosvojen, murhamiesten puolue; toinen — ne, jotka varjelevat noita rosvoja kauniilla sanoilla, ja vihdoin kolmas puolue — ei mitään kannatusta rosvoille, on selitettävä kaikkien virheet, myöskin työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston Toimeenpanevan komitean virheet.

Neuvostojen vika ei ole siinä, etteivät ne ottaneet valtaa käsiinsä, vaan siinä, että ne opettavat kansalle paha, pitävät ääntä hallituksen voittamisesta.

II

Kannatan päättäväisesti sitä, että meidän listoillemme asetetaan niiden menshevikkien ehdokkaita, jotka ovat sanoutuneet irti shovinismista. Se ei ole vaaliliitto. Puoluekantaisuuteen nähden Venäjä on erinomaisen järjestynyt. Ohjelman suhteen: kysymys palkallisesta miliisistä, elintarvikekysymys, verokysymys — nämä kysymykset ovat tärkeitä.

*Julkaistu ensi kerran v. 1925 kirjassa
„VSDTP(b):n Pietarin kaupunki-
konferenssi ja Yhteisvenäläinen
konferenssi, huhtikuu 1917”*

*Julkaistaan koneella kirjoitetun
pöytäkirjajäljennöksen mukaan*

6

PÄÄTÖSLAUSELMA KUNNALLISKYSYMYKSESTÄ

Kunnallisojelman ei voi missään tapauksessa rajoittaa yksinomaan kunnalliskysymyksiin, varsinkaan nykyisenä vallankumousaikana.

Sen täytyy sisältää myös tietynlainen vastaus kaikkiin nykyajan politiikan peruskysymyksiin, etenkin kysymyksiin sodasta sekä proletariaatin tehtävistä keskusvallan suhteen.

Myöskään kunnalliskysymyksissä, kuten miliisi-, elintarvike-, asunto- ja verokysymyksissä, emme voi odottaa pikkuporvarillisten puolueiden suostuvan vallankumouksellisiin toimenpiteisiin, jotka ovat välttämättömiä taistelussa sotaa ja sen seurauksia vastaan.

Kaikkien näiden syiden vuoksi on mentävä vaaleihin vaaliliittoja solmimatta proletaarisen puolueen periaatteellisen ohjelman lipun alla, selittäen kansalle, mikä perinjuurinen ero on puolueiden kolmen pääryhmän välillä: 1) kadetit ja heistä oikealla olevat; 2) pikkuporvariston puolue (narodnikit) ja työläisten sen osan puolue, joka on joutunut porvariston vaikutuksen alaiseksi (puolustus-kannalla olevat menshevikit), sekä 3) vallankumouksellisen proletariaatin puolue (bolshevikit).

Suhteellisen edustussysteemin mukaan toimitettavien vaalien teknilliset ehdot tekevät vaaliliitot teknillisesti tarpeettomiksi.

Niihin menshevikkeihin nähden, jotka todella sanoutuvat irti vallankumouksellisesta puolustus-kannasta ja Väliaikaisen hallituksen tukemisesta, on toivottavaa, että kaikin tavoin kannustetaan lähentymistä ja keskinäistä informointia

käytännöllisen työn pohjalla; sellaisten toverien kanssa saa laatia yhteisiä listoja sillä ehdolla, että peruskysymyksissä ollaan kyllin solidaarisia. On laadittava konkreettinen ehdotus kunnallisohjelmaksi, varsinkin kysymyksessä proletarisesta miliisistä, jolle kapitalistit maksavat palkan.

„Pravda” № 46,
toukokuun 15 (2) pnä 1917

*Julkaistaan koneella kirjoitetun
pöytäkirjajäljennöksen tekstistä,
joka on tarkistettu
„Pravda” lehden tekstin mukaan*

7

PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS SUHTAUTUMISESTA
SOSIALISTIVALLANKUMOUKSELLISTEN
JA SOSIALIDEMOKRAATTIEN (MENSHEVIKKIEN)
PUOLUEISIIN, NIIN SANOTTUJEN „PUOLUERYHMIIN
KUULUMATTOMIEN” SOSIALIDEMOKRAATTIEN
PUOLUEESEEN Y.M.S. NIILLE LÄHEISIIN POLIITTISIIN
VIRTAUKSIIN

Ottaen huomioon,

1) että sosialistivallankumouksellisten, menshevikki-sosialidemokraattien y.m.s. puolueet ovat enimmäkseen siirtyneet „vallankumoukselliselle puolustus kannalle” ja lainan puolesta äänestämisen kannalle, s.o. itse asiassa tukevat imperialistista sotaa, jota kapitalistien — Gutshkovin, Lvovin ja kumpp.— imperialistinen hallitus käy; 2) että nämä puolueet *tukevat* Väliaikaista hallitusta, joka edustaa pääoman etuja ja on ottanut vastavallankumouksellisen kannan ei ainoastaan ulkopoliitikassa, vaan sisäpolitiikassakin; 3) että nämä puolueet ovat antaneet kapitalistien pettää itseään ja itse puolestaan petkuttavat kansaa sillä pettäväällä toiveella, että ilman valtiovaltaakin, kunhan esitetään „vaatimuksia” Väliaikaiselle hallitukselle, „valvotaan” sitä j.n.e., voidaan muka muuttaa tuon kapitalistihallituksen luokkaluonne ja käännä se pois kapitalisteille nykyhetkellä välttämättömästä imperialistisesta politiikasta ja vastavallankumouksellisista hyökkäilyistä vapauden kimppuun; 4) että perussyynä vallankumouksen seisahdukseen ja sen mahdolliseen nujertamiseen tilanherrain ja porvariston vastavallankumouksen voimin on edellä sanotusta johtuva ja mainittujen puolueiden ylläpitämä proletaarien ja puoliproletaarien luokkatietoisuuden himmeneminen, joka pohjautuu yleensä joukkojen herkkäuskoisen luottavaiseen suhtautumiseen kapitalisteihin, jotka käyttävät nyt toiminnassaan etupäässä petosta ja imartelua,— konferenssi päättää:

1) todeta, että lainan puolesta äänestämisen sekä vallankumouksellisen puolustuskannan puoltaminen yleensä on sosialismin, proletaarisen luokkataistelun ja internationaalismin periaatteiden, s.o. kaikkien maiden kapitalisteja vastaan tähdätyn kaikkien maiden työläisten veljesliiton periaatteiden, täydellistä ja ehdotonta kavaltamista;

2) todeta, että edellä mainitut puolueet ajavat pikkuporvariston etuja ja näkökantaa ja turmelevat proletariaattia porvarillisella vaikutuksella;

3) todeta, että on aivan mahdotonta yhtyä niiden puolueiden kanssa, jotka harjoittavat Väliaikaisen hallituksen, vallankumouksellisen puolustuskannan y.m. tukemisen politiikkaa, koska nämä puolueet ovat siirtyneet proletariselta luokkakannalta pikkuporvarilliselle kannalle;

4) erinäisiin paikallisiin työläisryhmiin nähden, jotka ovat lähellä menshevikkejä y.m.s., mutta pyrkivät puolustamaan internationalismin kantaa „vallankumouksellista puolustuskantaa” vastaan, lainan puolesta äänestämistä y.m.s. vastaan, puolueemme politiikan pitää suuntautua tukemaan tällaisia työläisiä ja ryhmiä, lähentymään niitä, tukemaan yhdistymistä niiden kanssa sillä pohjalla, että ne ehdottomasti sanoutuvat irti pikkuporvarillisesta sosialismin kavaltamisesta.

*Julkaistu ensi kerran v. 1925 kirjassa
„VSDTP(b):n Pietarin kaupunki-
konferenssi ja Yleisvenäläinen
konferenssi, huhtikuu 1917”*

*Julkaistaan koneella kirjoitetun
pöytäkirjajäljennöksen mukaan*

8

PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS SODASTA

I

Nykyinen sota on molempien sotivien valtakuntaryhmien puolelta imperialistista sotaa, t.s. kapitalistit käyvät sitä maailmanherruudesta, kapitalistien saaliin jakamisesta, edullisista finanssi-, pankkipääoman markkinoista sekä heikkojen kansojen kuristamiseksi.

Valtiovallan siirtyminen Venäjällä Nikolai II:lta Gutshkovin, Lvovin y.m. hallitukselle, tilanherrain ja kapitalistien hallitukselle, ei ole muuttanut eikä ole voinutkaan muuttaa Venäjän osalta tätä sodan luokkaluonnetta ja merkitystä.

Että uusi hallitus käy samaa, samanlaista imperialistista sotaa, s.o. anastus- ja ryöstösotaa, sen tosiasian on erikoisen havainnollisesti tuonut esiin seuraava seikka: uusi hallitus ei ole ainoastaan jättänyt julkaisematta salaisia sopimuksia, jotka entinen tsaari Nikolai II oli solminut Englannin, Ranskan y.m. maiden kapitalististen hallitusten kanssa, vaan on muodollisesti vahvistanutkin nuo sopimukset. Se on tehty kansan tahtoa kysymättä, ja tarkoituksena on ilmeisesti ollut kansan pettäminen, sillä onhan yleisesti tunnettua, että nämä entisen tsaarin salaiset sopimukset ovat läpeensä rosvomaisia sopimuksia, joissa Venäjän kapitalisteille luvataan Kiinan, Persian, Turkin, Itävallan y.m. ryöväämistä.

Sen vuoksi proletaarinen puolue ei voi mitenkään kannattaa nykyistä sotaa, ei nykyistä hallitusta eikä sen lainoja, nimitettäköönpä näitä lainoja kuinka koreilla sanoilla tahansa, ellei se sanoudu kokonaan irti internationalismista, s.o. kaikkien maiden työväen veljellisestä solidaarisuudesta taistelussa pääoman iestä vastaan.

Mitään luottamusta ei ansaitse myöskään nykyisen hallituksen lupaus kieltäytyä annektoinnista, s.o. vieraiden

maiden valtauksista tai joidenkin kansojen väkivaltaisesta pitämisestä Venäjän rajojen puitteissa. Sillä kapitalistit, joita tuhannet siteet kietovat venäläiseen ja englantilais-ranskalaiseen pankkipääomaan ja jotka puolustavat pääoman etuja, eivät ensinnäkään voi kieltäytyä aluevaltauksista tässä sodassa, elleivät he lakkaa olemasta kapitalisteja, elleivät he kieltäydy saamasta voittoa miljardeistaan, jotka on sijoitettu lainoihin, toimituksiin, sotateollisuuslaitoksiin j.n.e. Toiseksi uusi hallitus, kieltäytyttyään aluevaltauksista kansan pettämistarkoituksessa, julisti Miljukovin kautta huhtikuun 9 p:nä 1917 Moskovassa, ettei se kieltäydykään aluevaltauksista. Kolmanneksi, kuten „Delo Naroda”, sanomalehti, jonka julkaisemiseen osallistuu ministeri Kerenski, paljasti, Miljukov ei ole edes lähettänyt ulkomaille julkilausumaansa aluevaltauksista kieltäytymisestä.

Varoittaessaan kansaa uskomasta kapitalistien tyhjiin lupauksiin konferenssi sen vuoksi tähdentää, että on osattava erottaa jyrkästi toisistaan aluevaltauksista kieltäytyminen sanoissa ja aluevaltauksista kieltäytyminen teoissa, s.o. kaikkien salaisten ryöstösopimusten, kaikkien ulkopoliittisten asiakirjojen viipymätön julkaiseminen ja viipymätön ryhtyminen vapauttamaan mitä täydellisimmin kaikkia niitä kansoja, joita kapitalistiluokka sortaa tai sitoo väkivallalla Venäjään taikka pitää vajaa oikeudellisessa asemassa jatkaen entisen tsaarin, Nikolai II:n politiikkaa, joka on häpeäksi kansallemme.

II

Niin sanottu „vallankumouksellinen puolustuskanta”, jolle ovat nyt asettuneet Venäjän miltei kaikki narodnikkilaiset puolueet (kansansosialistit, trudovikit, sosialistivallankumoukselliset) ja menshevikkisocialidemokraattien opportunistinen puolue (Organisaatiokomitea, Tshheidze, Tsereteli y.m.) sekä useimmat puolueeseen kuulumattomat vallankumousmiehet, edustaa luokkamerkityksensä puolesta toisaalta pikkuporvariston, pienisäntien ja varakkaiden talonpoikien etuja ja näkökantaa, siis niiden etuja ja näkökantaa, jotka kapitalistien tavoin hyötyvät heikkoja kansoja kohtaan harjoitetusta väkivallasta,— ja toisaalta se on tulos kapitalistien harjoittamasta petoksesta kansan-

joukkoja kohtaan, kun kapitalistit eivät julkaise salaisia sopimuksia, vaan yrittävät selviytyä lupailuilla ja kauniilla sanoilla.

„Vallankumouksellisen puolustuskannan edustajien” hyvin laajat joukot on katsottava rehellisiksi, s.o. sellaisiksi, jotka *todella* eivät halua aluevaltauksia, anastuksia, väkivaltaa heikkoja kansoja kohtaan, vaan *todella* pyrkivät demokraattiseen, ei-väkivaltaiseen rauhaan *kaikkien* sotivien maiden kesken. Tämä on tunnustettava, koska kaupungin ja maaseudun proletaarien ja puoliproletaarien (s.o. niiden, jotka hankkivat kokonaan tai osittain elatuksensa myymällä työvoimaansa kapitalisteille) luokka- asemasta johtuen nämä luokat eivät ole kiinnostuneita kapitalistien liikevoitoista.

Katsoen kaikkinaiset „vallankumoukselliselle puolustuskannalle” tehdyt myönnytykset kerrassaan sallimattomiksi ja katsoen niiden merkitsevän todellisuudessa täyttä pesäeroa internationalismista ja sosialismista, konferenssi sen vuoksi samalla ilmoittaa, että niin kauan kuin Venäjän kapitalistit ja heidän Väliaikainen hallituksensa rajoittuvat vain uhkailemaan kansaa väkivallalla (esim. surullisen kuuluisa Gutshkovin asetus, jossa rangaistuksen uhalla kielletään sotilaita panemasta omavaltaisesti viralta päällystystä), niin kauan kuin kapitalistit *eivät* ryhdy väkivaltaan työläisten, sotilaiden, talonpoikien, batrakkien ja muiden edustajain Neuvostoja kohtaan, jotka järjestäytyvät vapaasti ja valitsevat sekä erottavat vapaasti *kaikki* ja kaikkinaiset viranomaiset,— niin kauan puolueemme tulee propagoimaan yleensä väkivallasta kieltäytymistä ja taistelemaan „vallankumouksellisen puolustuskannan” syvää ja kohtalokasta erheellisyyttä vastaan yksinomaan vain toverillisen vakuuttamisen keinoin, selittämällä sitä totuutta, että laajojen joukkojen herkkäuskoisen luottavainen suhde kapitalistien hallitukseen, rauhan ja sosialismin pahimpien vihollisten hallitukseen on tätä nykyä Venäjällä sodan pikaisen päättymisen peruseste.

III

Mitä tulee kaikkein tärkeimpään kysymykseen, miten tämä kapitalistien rikollinen, rosvomainen sota, joka on saattanut koko ihmiskunnan kurjuuden, nälänhädän ja

tuhon partaalle, saataisiin lopetetuksi mahdollisimman pian ja lisäksi todella demokraattiseen, ei-väkivaltaiseen rauhaan, niin konferenssi toteaa ja päättää:

Olisi aivan järjetöntä olettaa, että tämä sota voidaan lopettaa *jonkin yhden maan* sotilaiden yksipuolisella kiel täytymisellä jatkamasta sotaa, yksipuolisella sotatoimien lopettamisella, yksinkertaisesti „lyömällä pistimet maa- han”.

Puolueemme tulee kärsivällisesti, mutta hellittämättä selittämään kansalle sitä totuutta, että sotia käyvät *halli- tukset*, että sodat ovat aina kiinteässä yhteydessä tiettyjen luokkien politiikkaan, että sen vuoksi kruunattujen rosvo- jen — Nikolai II kaltaisten monarkkien ja kruunaamatto- mien rosvojen — kapitalistien alkama sota voidaan lopettaa todella demokraattiseen, ei-väkivaltaiseen rauhaan *vain* siirtämällä kaikki valtiolta sellaisen *luokan* käsiin, joka todellakaan ei ole kiinnostunut kapitalistien liikevoittojen suojelemisesta, luokan, joka todella kykenee tekemään lopun pääoman sorrosta, nimittäin proletaarien ja puoli- proletaarien luokan käsiin.

Vain tämä luokka kykenee *todella* kieltäytymään alue- valtauksista, riistäytymään vapaaksi finanssipääoman, pankkipääoman pauloista, muuttamaan tietyissä olosu- teissa ryöstösodan ei ainoastaan sanoissa, vaan *teoissa* proletaariseksi vallankumoussodaksi, sodaksi, jota ei käydä heikkojen kansojen kuristamiseksi, vaan *koko maailman* työläisten ja talonpoikien vapauttamiseksi pääoman ikeestä.

Konferenssi protestoi yhä uudelleen sen halpamaisen parjauksen johdosta, jota kapitalistit levittävät puoluet- tamme vastaan, nimittäin että me muka kannatamme erillisrauhan solmimista Saksan kanssa. Meidän mieles- tämme saksalaiset kapitalistit ovat samanlaisia rosvoja kuin venäläiset, englantilaiset, ranskalaiset y.m. kapitalistit ja keisari Vilhelm on samanlainen kruunattu rosvo kuin Nikolai II tai Englannin, Italian, Romanian monarkit ja kaikki muutkin monarkit. Tämän mielipiteemme olemme ilmoittaneet venäjän kielellä sekä myös saksaksi Zinovje- vin ja Leninin „Sosialismi ja sota” * nimisen kirjasen saksankielisessä laitoksessa.

* Ks. Teokset, 21. osa, ss. 295—299. Toim.

Eikä siinä kaikki. Genevessä lokakuun 13 pnä 1915 ilmestyneen „Sotsial-Demokratın” 47. numerossa nämä mainitut toverit ovat puolueemme Pää-äänenkannattajan toimittajina ilmoittaneet puolueemme nimessä, että jos vallankumous nostaisi sen valtaan jo sodan aikana, niin me ehdottaisimme heti, avoimesti ei-väkivaltaista, s.o. demokraattista rauhaa Saksalle ja kaikille kansoille samanaikaisesti,—

— ja että saksalaisten, englantilaisten, ranskalaisten y.m. kapitalistien kieltäytyttyä sellaisesta rauhasta me ryhtyisimme itse vallankumoukselliseen sotaan kutsuen kaikkien maiden työväkeä liittoon kanssamme*.

Konferenssi hyväksyy tämän lausunnon kokonaisuudessaan.

Konferenssi toteaa, että ainoassakaan maailman sotivassa maassa ei ole nykyisin sellaista vapautta kuin Venäjällä eikä sellaisia vallankumouksellisia joukkojärjestöjä kuin ovat työläisten, sotilaiden, talonpoikien y.m. edustajain Neuvostot;

— että sen vuoksi ei missään muualla maailmassa voida suorittaa niin helposti ja niin rauhallisesti koko valtiovallan siirtämistä kansan todellisen enemmistön, s.o. työläisten ja köyhien talonpoikien käsiin.

Konferenssi ilmoittaa, että rahaa sotilaiden ylläpitoon ei pidä hankkia kapitalisteja rikastuttavien lainojen avulla, vaan kapitalisteilta perittävän erikoisen suuren tulo- ja omaisuusveron kautta.

Konferenssi ilmoittaa, että niin kauan kuin kansan enemmistö täyden agitaatio- ja propagandavapauden vallitessa ei ole vielä ymmärtänyt tämän sodan kiinteää yhteyttä kapitalistien etuihin, on vain yksi käytännöllinen keino jouduttaa kansojen teurastuksen lopettamista.

Tämä keino on sotilaiden veljeily rintamalla.

Konferenssi toteaa tosiasiana, että jopa „Novoje Vremja”, lehti, joka epäilemättä puolustaa kapitalistien etuja, on huhtikuun 12 pnä Kievistä saamassaan sähköessä tunnustanut, että veljeily on rintamalla alkanut. Koko joukko tiedotuksia, joita sotilaiden edustajat ovat

* Ks. Teokset, 21. osa, s. 400. Toim.

lähettäneet työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostolle Pietariin, todistaa tämän tosiasian.

Aloittamalla veljeilyn Venäjän ja Saksan sotilaat, molempien maiden sotilaspukuiset proletaarit ja talonpojat, ovat näyttäneet koko maailmalle, että kapitalistien sortamien luokkien oikea vaisto on osoittanut oikean tien kansojen teurastuksen lopettamiseen.

Veljeilyllä tarkoitamme ensinnäkin vetoomusten julkaisemista venäjän kielellä ja niiden saksantamista rintamalla levittämistä varten; toiseksi — venäläisten ja saksalaisten sotilaiden mielenosoituskokousten järjestämistä rintamalla tulkkien välityksellä niin, etteivät *kummankaan* maan kapitalistit ja pääasiallisesti kapitalistien luokkaan kuuluvat kenraalit ja upseerit uskaltaisi häiritä mielenosoituskokouksia, eivät uskaltaisi edes olla niissä läsnä ilman sotilaiden itsensä antamaa välitöntä erikoislupaa.

Näissä vetoimuksissa ja näissä mielenosoituskokouksissa on selitettävä edellä esittämiämme katsomuksia sotaan ja rauhaan nähden, on osoitettava, että jos molemmissa maissa, sekä Saksassa että Venäjällä, kaikki valta valtiossa siirretään kokonaan ja yksinomaan työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostojen käsiin, niin koko ihmiskunta huoahtaa heti helpotuksesta, sillä silloin tulee todella taatuksi mitä pikaisin sodan lopettaminen, mitä kestävin, tosidemokraattinen rauha kaikkien kansojen kesken ja samalla tulee taatuksi myös kaikkien maiden siirtyminen sosialismiin.

*Kirjoitettu huhtikuun 15 ja 22
(huhtikuun 28 ja toukokuun 5) p:n
välisenä aikana 1917*

*Julkaistu ensi kerran v. 1927
V. I. Leninin Teosten 2.—3. painoksessa,
XX osa*

*Julkaistaan koneella kirjoitetun
ja V. I. Leninin korjaaman
kappaleen mukaan*